

Ravn: Naar Mindretallet er gaaet med til de fleste af Ændringsforslagene, er det ikke, fordi vi anser dem alle for Forbedringer af Lovforslaget, men fordi vi gerne vil være med til at jævne Vejen for Lovforslagets Gennemførelse. Der er et Par Ændringsforslag, som det Mindretal, hvortil jeg hører, maa tage Afstand fra. Mindretallet: Berthelsen, Ejsing, Lewinsky, Mikkelsen, P. Nielsen, Vejstrup og jeg kan ikke tiltræde Ændringsforslag Nr. 1 til § 2. Ifølge dette Ændringsforslag maa Kommunalbestyrelsen ikke yde mere end 30 Øre pr. Indbygger til Hjælpekassen uden at søge Tilladelse hos højere Myndighed. Ifølge Lovforslaget maa ethvert Sogneraad uden saadant Samtykke yde, hvad Bidrag det ønsker, til Hjælpekassen, større eller mindre. Vi finder det bedre at faa det Spørgsmaal afgjort her end at udsætte dets Afgørelse til en maaske mere fjerntliggende Revision af Landkommunalloven. For hvis det bliver afgjort her, at Kommunen faar Tilladelse til at yde til Hjælpekassen, hvad den synes, undgaas der adskilligt Omsvøb og Ulejlighed baade med at søge Tilladelsen og give den. I de Regeringslovforslag, der har været fremsat før, nemlig i 1907 og i 1904, om Hjælpekasser og om den fri Fattigkasse, har de samme Principper været fulgt, nemlig at Sognekasserne maatte give, hvad de fandt passende, til Hjælpekasserne uden at spørge om Tilladelse. Formanden for de landkommunale Hjælpekasser i Aarhus Amt og for Hjælpekasseudvalget paa det store Møde i Fredericia anbefalede ogsaa dette Forslag, idet han gjorde gældende, at naar 30 Øre var angivet som det tilladte Maksimum for Bidragene, er det ogsaa blevet forstaaet derhen, at det er et virkeligt Maksimum, der ikke maa overskrides, og derved er der i flere Tilfælde blevet berøvet Hjælpekasserne en Del Midler, som de trængte haardt til.

I Ændringsforslag Nr. 8 til § 11 er Tanken med Bestemmelsen ganske vist nærmere udformet og præciseret end i Lovforslaget, men det rummer dog ikke Forhold og Udgifter, som særlig træffes i de store Byer. Derfor foretrækker Mindretallet Lovforslagets Ordlyd frem for Ændringsforslaget. Afgørelsen henlægges dog alligevel til den rette Myndighed, nemlig Kommunalbestyrelsen. Mindretallet tilraader derfor at stemme mod Ændringsforslagene Nr. 1 og 8.

Lewinsky: Flertallets Ændringsforslag har jeg ikke kunnet tiltræde, da jeg

i dem gennemgaaende ser en Forringelse af Lovforslaget. Ændringsforslag Nr. 1 angaar et gammelt Stridspunkt mellem Landstingets Flertal og den Gruppe, jeg tilhører. Allerede i 1906 var Spørgsmaalet fremme. Jeg stod den Gang ganske ene indenfor Udvalget med den Anskuelse, at man paa dette Punkt ikke burde begrænse Landkommunalbestyrelsernes Ret til at yde Tilskud til Hjælpekasserne. Det er mig derfor nu en Tilfredsstillelse at se, at i Aar ogsaa Medlemmer af Regeringspartiet slutter sig til det Standpunkt, jeg indtog i 1906; altsaa paa det nærmeste Halvdelen af Udvalget staar paa det samme Standpunkt, som jeg stod paa den Gang. Det staar for mig som rimeligt, at man overlader til den stedlige Kommunalbestyrelse at træffe Afgørelse om, i hvor stor Udstrækning der kan ydes Hjælp af Kommunen; den har et langt bedre Overblik over, i hvor høj Grad der trænges til Hjælp, end det langt bortliggende Amsraad. Naar Flertallet anfører, at denne Bestemmelse ingen Skade har gjort, idet Amsraadet aldrig har nægtet sit Samtykke til at yde Hjælp, forekommer det mig naturligt at gaa bort fra den paagældende Bestemmelse som en Overflødighed, idet jeg i dette, at Amsraadet aldrig har nægtet sit Samtykke, ser en Anerkendelse fra Amsraadets Side af, at der her er Tale om en Sag, som Amsraadet ikke skal blande sig i, men med Hensyn til hvilken det skal overlades til Sogneraadet at træffe Bestemmelse.

Ændringsforslag Nr. 2 gaar ud paa at fastslaa, at Understøttelsen fra Hjælpekassen er midlertidig. Det forekommer mig for det første overflødig, da man i § 4 har begrænset den Tid, hvori der maa ydes Understøttelse fra Hjælpekassen. Der har man slaaet fast, at Hjælpen kun er midlertidig, idet den i det allerhøjeste maa strække sig over 18 Maaneder, og jeg ønsker ikke yderligere at slaa denne Midlertidighed fast. Hvis vi var saa heldigt stillede, at alle de Tilfælde af Trang og Nød, som ikke kunde siges at være af midlertidig Karakter, kunde hjælpes ad anden Vej end gennem det offentlige Fattigvæsen, saa kunde jeg gaa med til at give Hjælpekassehjælpen denne midlertidige Karakter. Men jeg vil blot henvise til de kronisk syge og sindssyge. Vi har i Fattigloven Bestemmelser om, at den Hjælp, der ydes de sindssyge gennem Ophold paa Anstalter, ikke er Fattighjælp, men hvis Familien trænger til Hjælp — og det kan jo godt tænkes, naar Familieforsørgeren er anbragt paa en